

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε'

4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ. 6

ΕΠΙΒΛΑΒΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

Εἶνε γνωστὸν μετὰ πόσης χαρᾶς ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων εἶχε γείνει δεκτὸν τὸ ἀκοῦσμα τῆς καταλήψεως τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων. Ἡ χαρὰ ἐκείνη ἦτο διπλῆ· πρῶτον διότι ἀπελευθεροῦτο ἡ ἅγια πόλις καὶ ἡ πᾶσα γῆ τῶν ἱερῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ προσκυνημάτων ἀπὸ τῆς ἀλλοθρήσκου τουρκικῆς κυριαρχίας, καὶ δεύτερον διότι ἡ ἀπελευθερώτρια δύναμις ἦτο ἡ Ἀγγλία. Διότι δὲν θὰ ἦτο ἀδιάφορον δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους ποία ἐκ τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων θὰ κατελάμβανε τὴν ἅγιαν Γῆν. Ἡ θέσις ἡμῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς προσκυνήμασι κατὰ τὸ ὑπὸ τὴν Τουρκίαν διεθνῶς ἀνέγνωρισμένον καθεστῶς ἐλογίζετο ἐκ τῶν προτέρων ἐπισηφαλῆς ἐν περιπτώσει ὁποιασδήποτε ἄλλης κατοχῆς τῆς Παλαιστίνης. Ὅχι διότι ἡ θέσις ἡμῶν αὕτη ἦτο ἀδικος καὶ παράνομος καὶ ἀδικαιολόγητος καὶ ἀδάσιμος, ὥστε νὰ φοδῶμεθα τὴν τάχα ἐνδεχομένην ἀποκατάστασιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ὀρθοῦ· ἀλλὰ διὰ τὰς θλέψεις τῶν κατακτητῶν, ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ὁποίων ἡ ἐν τοῖς ἱεροῖς προσκυνήμασι τῶν Ἁγίων Τόπων προνομιοῦχος θέσις τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος δὲν θὰ ἦτο ἀνεκτὴ ὑπ' αὐτῶν, ὀρεγομένων τῆς ἐπὶ τῶν προσκυνημάτων ἀπολύτου κυριαρχίας πρὸς ὀφέλη ἴδια. Ἐξ ἄλλου ἦτο γνωστὴ ἀνεκάθεν οὐ μόνον ἡ φιλελευθέρᾳ πολιτικῇ τῆς Ἀγγλίας πρὸς τοὺς λαοὺς τῶν κτήσεών της, ἀλλὰ καὶ ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ εὐλάβεια αὐτῆς πρὸς τὰ δίκαια τῶν λαῶν καὶ τὰ ἱερά αὐτῶν καθεστῶτα.

Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ μακρὰ ἱστορία τῶν ἀργαλέων ἀγώνων, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων οὐ μόνον τὰ προσκυνήματα διετήρησαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν ἐν Παλαιστίνῃ διέσωσαν. Ἀρκεῖ τὸ ἀπλοῦν καὶ θετικὸν τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἐξαγόμενον: ὅτι ἂν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς εὐρέθησαν προσκυνήματα εἰς ὀρθοδόξων χεῖρας καὶ λαὸς ὀρθόδοξος, τοῦτο ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ Ἱερὸν Κοινωνὸν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Αὕτη ὑπῆρξεν

ἡ ἐν ἀγρυπνίαις καὶ θυσίαις φύλαξ τῶν προσκυνημάτων καὶ ἡ σώτειρα τῆς παλαιστίνης ὀρθοδοξίας. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν ὑπεδέχθη αὐτὰ καθεστῶς αἰωνόβιον καὶ καθημαγμένον ἐκ τῶν αἱμάτων τῶν ἀγιοταφικῶν πατέρων, μετ' εὐλαθείας καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν Τούρκων τηρηθὲν καὶ ὑποστηρικθὲν. Οὐδ' ἡδύνατό τις ποτε νὰ σκεφθῇ, διὰ τοὺς προαναπτυχθέντας λόγους, ὅτι θὰ ἐτίθετό ποτε ἐν ἀμφιβόλῳ τόπῳ ἀραρότως ἐδρασμένον Ἱερὸν καθεστῶς ὑπὸ τῆς συνήθως μετὰ σχολαστικῆς μάλιστα εὐλαθείας σεδομένης τὰ δίκαια τῶν χριστιανικῶν ἱδρυμάτων Δυνάμεως.

Παρὰ ταῦτα, οἱ ὀρθόδοξοι ἀραδόφωνοι τῆς Παλαιστίνης, ἢ, μᾶλλον, μερὶς τις αὐτῶν, ἐνόμισεν ἐπιστάσαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ διεκδικήσῃ δίκαια ἀνύπαρκτα ἐπὶ τῶν προσκυνημάτων καὶ νὰ διατυπώσῃ ἀξιώσεις, αἰτινες καὶ τὸν θεσμὸν τῆς Ἀγ. Ἀδελφότητος θὰ ἠλλοίουν καὶ εἰς κίνδυνον θὰ ἔθετον τὸ σωτήριον καθ' ἑλίου ἐκκλησιαστικὸν καὶ προσκυνηματικὸν καθεστῶς. Ἡ ἔμμονος δ' αὕτη διεκδικήσις οὐ μόνον ἀνυπάρκτων, ἀλλὰ καὶ ἀδίκων καὶ ἐπικινδύνων διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν δικαιωμάτων ἐκκαλοῦσα εἰς τὰ ἄσχετα πρὸς τὸ ἕλον ζήτημα φιλολαϊκὰ αἰσθήματα τῆς κατόχου Δυνάμεως ἤγαγεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς τοπικῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἕπως ὀρίσῃ ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν μεταξὺ τοῦ Ὄρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ ἀραβοφώνου αὐτοῦ ποιμνίου διενέξεων. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη, μελετῶσα τὸ ἕλον ζήτημα ἀπὸ πάσης ἐπόψεως θὰ ὑπέβαλλε τὸ πόρισμα αὐτῆς ἐν ἐκθέσει πρὸς τοὺς ἐντολοδότας, εἰς οὓς θὰ ἀπέκειτο ἡ περαιτέρω τελεσιδίκος ἀπόφασις. Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὤρίσθη ὁ δικαστικὸς ἀγγλος κ. Μπέρτραμ. Ἡ ἐκθεσις συνταχθεῖσα ἐξεδόθη εἰς ἴδιον τόμον ἀγγλιστί, ἑλληνιστί καὶ ἀραβιστί, ἐσχολιάσθη δὲ καὶ ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ.

Παρὰ τὴν διὰ τῆς ἑλῆς ἐκθέσεως ταύτης διαφανομένην ἀξέπαινον προσπάθειαν ἀμερολήπτου ἐκτιμήσεως τῶν ἀγιοταφικῶν πραγμάτων, καὶ αἱ κρίσεις,

καὶ τὸ πόρισμα καὶ αἱ εἰσηγήσεις τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Μπέρτραμ ὑπῆρξαν ἀδικοὶ διὰ τὴν Ἀγιοταφτικὴν Ἀδελφότητα καὶ τὸ ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον, — ἔπερ ταυτὸ —, ἐὰν δέ, ὃ μὴ γένοιτο, υἰοθετηθῆ ἢ ἐκθεσῆς ὡς ἔχει, αἱ εἰσηγήσεις εἶνε καὶ ἐπικίνδυναι. Καὶ ταῦτα λέγομεν ὅχι ἵνα καταλογίσωμεν εἰς τὸν κ. εἰσηγητὴν ἐνσυνείδητον καὶ σκόπιμον μεροληψίαν, ἀλλὰ κατακρίνοντες τὴν τῆς Ἐπιτροπῆς σύνθεσιν, εἰς ἣν ὀφείλεται τὸ ἀδικον πόρισμα. Ὁκ. Μπέρτραμ ἐμελέτησε θεδαίως τὰ πάντα καὶ ἀναμφιβόλως ἐφιλοτιμήθη νὰ εἴπῃ τὰ ἀκριβῆ. Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον οἰσοδῆποτε ξένος νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸ γνήσιον πνεῦμα μιᾶς ἱστορίας, ὅποια ἡ τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ νὰ διαγνῶ τὴν ψυχολογίαν τῶν προσώπων καὶ τὴν πολυέδρον, πολυσύνθετον καὶ δυσεξιγίαστον παλαιότεραν τε καὶ νεωτέραν κατάστασιν τῶν τῆς Ἀγ. Ἀδελφότητος κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα ἀπολύτως ἀμερολήπτους κρίσεις καὶ πορίσματα δίκαια. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο τῶν ἱστορικῶν σχέσεων Ἀδελφότητος καὶ ἀραβοφώνων τὸ δυσμελέτητον, αὐτὸς οὗτος ὁ ἀραβόφωνος ἰθαγενῆς ὡς ἰδιότυπος διανοητικότης καὶ αἰσθηματικότης καὶ ψυχρὸς σύνθεσις, ὁ ἀγιοταφτικὸς ὡς ἰδιότροπος πολίτης μιᾶς μοναστικῆς πολιτείας πρωτοτύπου κατὰ σύνθεσιν καὶ ἱστορίαν καὶ θέσιν ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ ἑλληνικῇ μονασμῷ, — πάντα ταῦτα δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῶσιν ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἀντιληψὶν ἐνὸς διακεκριμένου μὲν ἀγγλοῦ δικαστικοῦ, ἀλλὰ ἀγγλοῦ καὶ δικαστικοῦ. Μὴ σκοποῦντες νὰ ἀναλύσωμεν διὰ τοῦ ἀρθρου τούτου τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος ἐκθεσιν, παρερχόμεθα τὰς εἴτε ὀρθὰς τυχὸν ἐν αὐτῇ περὶ ἄλλων ὀψεων τοῦ θέματος αὐτῆς εἰσηγήσεις, εἴτε μὴ ὀρθὰς. Ἐκ τῶν τελευταίων ἔτι θεωροῦμεν ὡς ἀπροσδόκητον καὶ ἐπικίνδυνον ἀδικίαν κατ' αὐτοῦ τοῦ ὄλου ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου ἔθνους, εἶνε ἡ προτεινομένη θεμελιώδης ἀλλοίωσις τοῦ μακραίωνος καθεστώτος καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ὀρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀγ. Ἀδελφότητος, καὶ ἡ κατάργησις τῶν ἰδιαίτερων δικαιωμάτων τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους; ἐπὶ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων.

Αἱ εἰσηγήσεις αὗται τῆς ἐκθέσεως ἁμαρτάνουσι κατὰ μιᾶς ἱστορίας αἰώνων καὶ προσβάλλουσι μίαν παράδοσιν, ἡ ὅποια μόνον σώτειρα ἀπεδείχθη καὶ διὰ τὰ προσκυνήματα καὶ διὰ τοὺς ἀραβοφώνους. Διὰ χρημάτων καὶ ἀφιερωμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ Γένους διεσώθησαν καὶ διετηρήθησαν τὰ ἱερά προσκυνήματα ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας. Ὁ ἀραβόφωνος ὀλοκλήρου τῆς Παλαιστίνης

λαὸς ἐτηρεῖτο ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ καὶ ἐξεπαιδεύετο καὶ ἐθεραπεύετο καὶ ἐπροστατεύετο καὶ ἐτρέφετο δαπάναις τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, προθύμως ἐκάστοτε συντρέχοντος δι' ἐράνων καὶ εἰσφορῶν καὶ κληροδοτημάτων ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου. Οἱ Ἕλληνες πατριάρχαι ἀπεδήμουν ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς κοπιώδεις ζητείας ἀνὰ τὰς ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἑλλήνων κατοικουμένας χώρας καὶ συνεχόμεζον ἐπιστρέφοντες ἑλληνικὰ ἐλέη, δι' ὧν ἐψώμιζον τὸ πτωχὸν ποίμνιόν των. Ἕλληνικοὶ ἦσαν οἱ ἀγῶνες ὑπὲρ διασώσεως τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων, εἰς τὴν κατάπαυσιν δὲ τῶν ἀγῶνων τούτων ἀσφαλῶς θὰ ὀφείλεται ἡ παντελής τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας ἀποξένωσις, ἐὰν ταῦτα στερηθῶσι τυχὸν τῆς προνοίας τοῦ ἑλληνικοῦ πατριαρχείου. Οὐκ οἴδασι τί αἰτοῦνται οἱ ἀραβόφωνοι, ἀργὰ δὲ θὰ ἦνε ὅταν ἀπομείνωσι μὲ κενὰς τὰς χεῖρας.

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, εὐρεθὲν πρὸ τοιαύτης ἐκθέσεως, ὀρθῶς ἀνθίσταται νὰ ἀποδεχθῆ τὰς ἐπόψεις καὶ εἰσηγήσεις τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ ὑπεραμύνεται τῶν δικαιωμάτων του. Καὶ ἔτι μὲν ἐπὶ τῇ θάσει ὑποδείξεων τινῶν τῆς ἐκθέσεως καλῶν καὶ πρέπον εἶνε νὰ ἐπενεχθῶσι δελιτώσεις τινὲς ἐν τῇ Ἀδελφότητι, πάντως οὐδ' αὐτὴ ἡ Ἀδελφότης θὰ ἀρνηθῆ. Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ προσχωρήσῃ αὐτὴ πρὸς τὴν ἀποδοχὴν τῆς τόσον ριζικῆς ἀλλοιώσεως παλαιστάτου ἱεροῦ καθεστώτος, ἣτις θὰ ἀπειλήσῃ αὐτὴν τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν Ἀγίων Τόπων. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι τοῦτο θὰ κατανοηθῆ ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτευούσῃ καὶ δὲν θὰ θελήσῃ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις νὰ ἀλλοιώσῃ ἐν τῇ εἰδικῇ ταύτῃ περιπτώσει τὴν κατὰ παράδοσιν παροιμιώδη εὐλάβειαν αὐτῆς πρὸς τὰς παραδόσεις τῶν ἀλλοτρίων θρησκευτικῶν καθεστώτων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἁγιῶ. Πρωτ. 27

Ὅσιώτατοι ἐπιστάται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Κοινοτήτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ ὑμῶν ὁσιότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Μετὰ λύπης λαβόντες γινώσκοντες ἐγκαίρως περὶ τῆς ὑπὸ τινῶν γινομένης πολλαχοῦ ἐνεργείας πρὸς δημιουργίαν θορύβου καὶ διαιρέσεως μεταξὺ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, ἐπληροφόρηθημεν ὅτι σημαντικὸν ἐν τούτῳ παίζουσι πρόσωπον Ἀγιορεῖται τινὲς μοναχοί, οἵτινες περιέρχονται τὰ διάφορα

μέρη και εισηγούνται τῷ λαῷ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς γενομένης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου, τιθέμενοι μάλιστα καὶ ἐπὶ κεφαλῆς οἴονει διαδηλώσεων, αὐτοὶ οὗτοι παρουσιάζονται αὐτόκλητοι δογματολόγοι καὶ ὑπεραπιστὰι καθεστῶτων, παίζοντες οὕτω ἔργον θίγον βαθύτατα τὸ γόητρον τῆς καθ' ἡμᾶς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἐκφράζοντες τὴν βαθυτάτην θλίψιν ἡμῶν, διότι οἰκήτορες τοῦ ἡμετέρου τόπου, ὅστις ὤφειλεν ἵνα ἴσταται παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, γίνονται ἐν ἐπιγνώσει ἢ δι' ἀγνοίαν καὶ ἀμάθειαν ἔργα οὐχὶ ἀδόλου διαστροφῆς καὶ νομίζουσιν ἢ προσπαθοῦσιν ἵνα φανῶσιν ὅτι προσφέρουσι λατρίαν τῷ Θεῷ, ἐνῶ σπαράσσουσι τὰ σπλάγχνα τῆς Μητρὸς αὐτῶν Ἐκκλησίας, πραγόμεθα ἀποφάσει συνοδικῆ ἀξιῶσαι τὴν δσιότητα ὑμῶν ὅπως προνοήσῃ ὑμῶν πρῶτον μὲν ἀνακληθῶσιν ἀμέσως εἰς τὰς οἰκείας Μονὰς καὶ τὰ σκηνώματα αὐτῶν πάντες οἱ ἄνευ τακτικῆς διακονίας ἢ ἐντολῆς εὐρισκόμενοι σήμερον ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἁγιορεῖται Μοναχοί, ἔπειτα δὲ μὴ ἐπιτρέπηται ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὑμῶν τόπου ἄνευ ὠρισμένης ἐντολῆς ἢ σκοποῦ, ἀπαγορευθῆ δὲ ἅμα καὶ πᾶσιν ἵνα τελῶσι λειτουργίας ἐν ταῖς περιοχαῖς τῶν ἐπαρχιῶν, ὅπου ἔχουσιν ὠρισμένην μόνιμον διακονίαν, ἐὰν μὴ συμμορφῶνται αὐστηρῶς πρὸς τὸ κεκανονισμένον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν χρήσει ἐν ταῖς ἐπαρχιαῖς ἐορτολόγιον, ἐπὶ βαρυτάτῃ αὐτῶν ποινῇ ἐν περιπτώσει παρακοῆς αὐτῶν.

Ἀπεκδεχόμενοι ὅπως ἡ δσιότης ὑμῶν πληροφρήσητε ἡμᾶς ἐγκαίρως περὶ τῆς γενησομένης σχετικῆς ἐνεργείας ὑμῶν, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος φωτίσῃ πάντας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ὀρθῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς ὑπακοῆς, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς δσιότητος ὑμῶν.

κ' Ἰανουαρίου αἴκας

(ὑπ.) Ὁ Κωνσταντινουπόλεως διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ὕφαισις τοῦ Ὁρθολογισμοῦ.

Καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἔχει σημειωθῆ πόσον ἢ πρὸς τὸν ὕλισμὸν τάσις τῆς μεταπολεμικῆς ψυχῆς βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀτονοῦσα παρασκευάζει ὁσημέραι εὐρύτεραν θέσιν εἰς τὴν ὑγιᾶ ἰδεολογίαν, μετ' εὐχαριστήσεως δὲ καὶ σήμερον ἐρμηνεύομεν τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐν Εὐρώπῃ παρακολουθούτων τὰς ροπὰς τῶν λαῶν ἐκ τῆς προοιούσης ἐνισχύσεως τῆς θρησκευτικότητος. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐν ταῖς κοινωνίαις οὐδέποτε εἶχον ἐκλίπει αἱ διψῶσαι τῆς ἀληθοῦς ζωῆς ψυχαί· ἀλλ' ὅτι σήμερον ἐμφανίζεται ὡς νέον εἶνε ὅτι ὁ κόσμος τῶν τοιοῦτων ψυχῶν ὅλον ἐν πυκνοῦται, καὶ ὁ πόθος εὐγενεστέρων

τάσεων καὶ ἰδεωδῶν ἐκδηλοῦται εἰς τὰς διαφορωτάτας κοινωνικὰς τάξεις. Ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι πρὸ εἰκοσαπενταετίας περὶ τῶν πνευματικῶν πραγμάτων ἔξεφράζοντο ἀπροκαλύπτως μετὰ τῆς ἐσχάτης περιφρονήσεως, σήμερον μετέβαλον καὶ φράσιν καὶ τόνον καὶ στάσιν, οὐδ' εἶνε ἀσήμαντον ὅπως τὸ γεγονός ὅτι αὐτὸς ὁ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐν Γαλλίᾳ χαρακτηρίζει ἐν εἰδικῇ ἐγκυκλίῳ σήμερον ὡς μὴ ἐπιτροπομένην τὴν ἐν τοῖς δημοσίοις λυκείοις ἀγνοίαν τῆς Ἁγ. Γραφῆς, ἔστω καὶ κατατασσομένην ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν κλασικῶν μόνων. Ταύτην τὴν εὐχάριστον στροφὴν παρατηροῦμεν σημειουμένην καὶ τοιζομένην καὶ ἐν συγγράμμασι καὶ ἐν διαλέξεσιν ἐν Ἑσπερίᾳ, θεωροῦμεν δ' ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὴν σπουδαίαν ταύτην σύγχρονον ὑποχώρησιν τοῦ κύματος τοῦ Ὁρθολογισμοῦ ἐνώπιον τῶν πνευματικωτέρων καὶ ἰδανικωτέρων τάσεων, ἵνα ὁ πάντοτε καθυστερημένος ἐν Ἑλλάδι ὀρθολογισμὸς μάθῃ τί ἀληθῶς συμβαίνει εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀλλοχοῦ ὁμοιόδεατῶν του καί, ἂν μὴ εἶνε ἱκανὸς εἰς εὐγενεστέρως ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς ζυμώσεις, πιθηκίση τοῦλάχιστον καὶ εἰς τὴν ὑποχώρησιν, ἀφοῦ κατὰ πιθηκισμὸν ἐπαγγέλλεται τὰς ὀρθολογιστικὰς «ἰδεολογίας».

Οἱ «ἀνίστροι».

Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μητρικῶς ἄχρι τοῦδε ἐγκατεροῦσα ἐπὶ ταῖς ἐκτροπαῖς τῶν ἐπικληθέντων «παλαιοημερολογιτῶν» καὶ ἐν ὑπομονῇ προσδοκῶσα τὴν εἰς τὴν εὐθεΐαν ἐπάνοδόν των, δὲν ἠδυνήθη, ἐπὶ τέλους, νὰ καταστείλῃ τὴν ἐπιτιμητικὴν αὐτῆς κραυγὴν διὰ τὴν συνεχιζομένην ὑπ' αὐτῶν ἀπειθαρχίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ σπουδαιότερος παράγων τῆς ἀποχαλινώσεως τῶν εὐαρίθμων τούτων τῆς Ἐκκλησίας τέκνων εἶνε ἀναμφιβόλως οἱ κηρύσσοντες ἑαυτοὺς «στύλους τῆς ὀρθοδοξίας» ἐλάχιστοί τινες ἀληταί ἁγιορεῖται, οἵτινες, καταλιπόντες τὰ κελλῖα τῆς ἱεράς αὐτῶν μετανοίας, πιναροὶ περιφέρονται ἀνὰ τὰς ρύμας καὶ τὰς ἀγυῖας καὶ σπείρουσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀγαθῶν τὸν σκότιόν των φανατισμόν, ἀδρῶς, ὡς ἐξηκριβῶθη, ἐξαργυρούμενον, διὰ τοῦτο εὐστόχως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐχαράκτηρισεν αὐτοὺς ὡς «ἀνιέρους» καὶ διέταξεν αὐστηρῶς τὴν περισυλλογὴν των εἰς τὸ Ἅγιον Ὁρος.

Τὸ εἶδωλον καὶ τὰ πράγματα.

Λενινισταὶ τῆς Θεσσαλονίκης συνελθόντες συνεώρτασαν τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Λένιν διὰ τῆς ἀπαγγελίας διθυράμβων διὰ τὴν μεγαλοφυΐαν, ἢ ὁποία εὐηρόγέτησε τὸν ὄψικὸν λαὸν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἰδανικοῦ καθεστῶτος τῆς ἰσότητος, τῆς δι-

καιοσύνης, τῆς κοινοκτημοσύνης καὶ τῶν λοιπῶν ἀγνώστων τέως εἰς τὰς ἀστικὰς κοινωνίας ἀγαθῶν, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὀποίων ἐν ἀγαλλιάσει ἀγογγύστως στένει εὐγνωμονῶν ὁ λαὸς τῆς Ρωσίας. Εἰς τοὺς αὐτοὺς λόγους θὰ ἠκούσθησαν βεβαίως καὶ ἀραιὰ κατὰ τῶν ἀστῶν καὶ τοῦ καθεστῶτος των καὶ θὰ διετρανώθη φλογερὸν τὸ μένος τῆς καταλύσεως τοῦ θλιβεροῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν κομμουνιστικῶν ἀγαλλιάσεων. Δὲν εἶχον ἄδικον οἱ συνεορτασταὶ τῶν μπολσεβικῶν. Πῶς νὰ μὴ δυσανασχετῶσι διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι καθυστέρησιν τοῦ πολιτισμοῦ τούτου, ὅταν οἱ ἀδάμαντες καὶ οἱ μαργαῖται τῶν Ρώσων ἀστῶν κοσμῶσι σήμερον τοὺς δακτύλους καὶ τοὺς τραχήλους τῶν τέως πλυντριῶν, καὶ οἱ διάφοροι τέως ἀνάργυροι Κράσιν σωρεύουσιν εἰς τὰς χρηματοθήκας τῶν δισεκατομμύρια;

Εὐχάριστον ἄγγελμα.

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Παρισίων, ὃ ἐπ' ἑσχάτων τὴν Ρώμην ἐπισκεφθεὶς ἄγγλος ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν κ. Τσῶρτσιλλ εἰς ἐπίσκεψιν παρὰ τῆ Α. Α. τῷ Πάπα Ρώμης συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ ζήτημα τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ Μπολσεβισμού, ἔλαβε δὲ τὴν ὑπόσχεσιν παρὰ τῆς Α. Α. ὅτι ὁ πρωθιεράρχης τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας εἶναι πρόθυμος νὰ συμπράξῃ εἰς ἕνα συστηματικὸν ἀντιμπολσεβικὸν ἀγῶνα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ἀπειλοσῶν τοὺς λαοὺς ἀνυπολογίστων συμφορῶν. Ἐπὶ τῆ βάσει τῆς συνεννοήσεως ταύτης ὃ μὲν ἄγγλος ὑπουργὸς δι' ἐκκλήσεώς του πρὸς πάσας ἀνεξαίρετως τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας ζητεῖ τὴν κοινῇ συνεργασίαν των πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ, ὃ δὲ Πάπας ὡς πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν εὐκτὴν ταύτην τῶν Ἐκκλησιῶν συνεννόησιν ἐθεώρησε τὸν ἐν ἡμέρᾳ τακτῇ ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν συνεορτασμὸν τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἣτις, ὡς εορτάζεται νῦν ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν κεχωρισμένως κατὰ διαφόρους ἡμέρας, τὰ μάλιστα συντελεῖ εἰς τὴν παρακώλυσιν τῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐπιβαλλομένων συνεννοήσεων αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας εἰς ζητήματα τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἀπασχολήσαντος τοὺς δύο ἐπισήμους ἀνδρας. Ἐὰν ἡ εἶδησις αὕτη εἶνε ἀκριβής, τὸ ἄγγελμα ἐνέχει μεγίστην σημασίαν. Ἐν τῇ μεταπολεμικῇ ἰδίως τάσει τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ συγκροτημάτων ὅπως πλησιάζωσι πρὸς ἀλλήλας, γνωρίσωσιν ἀλλήλας καὶ συσχεθῶσιν ἐν πνεύματι Χριστοῦ περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀποφευχθῶσιν αἱ τοῦ μέλλοντος συμφοραὶ, ὅποια ὁ τελευταῖος παγκόσμιος πόλεμος, ὅστις ἴσως θὰ ἀπεφεύγετο ἂν ἀλληλεγ-

γύως ἐν κοινῇ συνεννόησει ἐπενέβαινον αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, ἐν τῇ τάσει, λέγομεν, ταύτῃ τῆς κοινῆς προσπαθείας μόνῃ ἢ Ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ ἀντέταξεν ἀρνησιν ἐπίμονον νὰ μετέσχη καὶ αὕτη τοῦ παγχριστιανικοῦ ἀγῶνος. Τὸ ἀποκλειστικὸν τοῦτο πνεῦμα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, κρατοῦν αὐτὴν ἐν μονώσει ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὴν τεραστίας παγκοσμίου χριστιανικῆς κινήσεως ἀπετέλει ἀφορμὴν θλίψεως εἰλικρινοῦς καὶ ἀντὸς χριστιανοῦ, οὐχὶ δ' ἄπαξ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἐσχολιάσθη ἡ ἀρνητικὴ αἴτη στάσις μὲν μεγάλης Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ συνεργασία εἰς τὴν ρύθμισιν καὶ λύσιν τῶν κολοσσιαίων μεταπολεμικῶν ζητημάτων εἶνε ἀπαραίτητος. Ἰδιαζόντως ἐκδηλος κατέστη ἡ ἀπουσία τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐν Στοκχόλμῃ Συνδιασκέψεως τοῦ παγκοσμίου Χριστιανισμοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν συνεζητήθησαν κοινωνικὰ θέματα σπουδαιότητος ὑψίστης, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἔπρεπεν ἀπαραιτήτως νὰ ἀκουσθῇ καὶ ἡ γνώμη τῆς Ρώμης. Διὰ τοῦτο ἡ προσχώρησις τῆς Α. Α. τοῦ Πάπα εἰς τὴν ἔκκλησιν τοῦ ἄγγλου ὑπουργοῦ πρὸς ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν δέον νὰ χαρακτηρισθῇ ἀδιστακτικῶς ὡς ἐν τῶν σπουδαιότερων γεγονότων τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου.

Ἡ «Ἀνάπλασις».

Ἡ «Ἀνάπλασις» συμπληροῖ τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ἐπὶ ὀλοκλήρους τέσσαρας δεκαετηρίδας ἐδίδαξε γενεὰς ὅλας ἀπὸ τῶν σελίδων της ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ στηρίξῃ τὸ εὐρὺ ἀναγνωστικὸν της κοινὸν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἠθικὴν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ οὐχὶ δια μόνου τοῦ καλάμου, ἀλλὰ καὶ διὰ πυκνῶν κηρυγμάτων ἀνὰ σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα. Διὰ τοῦτο καὶ ἠγαπήθη ὑπὲρ πᾶν ἄλλο θρησκευτικὸν περιοδικὸν καὶ τὸ ὄνομά της κατέστη πασίγνωστον καὶ πολὺ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, ὅπουδήποτε ὑπῆρχον Ἕλληνες ἐγκατεστημένοι, στηρίξεως δεόμενοι εἰς τὰ πάτρια. Ἡ «Ἐκκλησία», συγχαίρουσα τὴν ἀγαπητὴν συνάδελφον διὰ τὴν σπανίαν εἰς περιοδικὰ εὐτυχίαν παρομοίας ἐπετείου, εὐχεται ἐκ ψυχῆς νὰ συνεχίσῃ τὴν κοινωφελῆ σταδιοδρομίαν της ἐν ἀκμῇ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Συνεχιζομένη παρανομία.

Κατὰ τινα ἐκ Ρώμης εἰς τὸν ἡμερήσιον ἀθηναϊκὸν τύπον εἶδον, ἡ Α. Α. ὁ πρωθιεράρχης τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας εἰς διαδοχὴν τοῦ σεβ. Louis Petit διώρισε νέον ἐπίσκοπον τῶν ἐν Ἀθήναις ὁπαδῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος, ταύτην τὴν φορὰν Ἑλληνα τὸ

γένος. Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ τονισθῇ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰδήσεως ταύτης, ὅτι ἐν γνώσει καὶ τοῦ Βατικανοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους συνεχίζεται μία καταφανὴς παρανομία, πάντοτε βεβαίως ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ γοίτρου τῆς ἑλληνικῆς Πολιτείας. Κατὰ τὰς διεθνεῖς συμβάσεις, λατῖνοι ἐπίσκοποι ἠδύναντο νὰ διαμένωσιν ἐν τισὶ τῶν ἑλληνικῶν νήσων, οἷον ἐν Νάξῳ, Θήρᾳ, Σύρῳ, Τήνῳ, Κερκύρᾳ καὶ Ζακύνθῳ, —μόνον. Ἐν τούτοις τῷ 1834 ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου σί' διωρίσθη διὰ πρώτην φορὰν ἀποστολικὸς Delegatus ἐν Ἑλλάδι, ὁ ἐν Σύρῳ Ἐπίσκοπος Ἀλοΐσιος Blancis, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ ἑλλ. Κυβέρνησις ἀνεγνώρισεν ὡς δικαιοῦμενον νὰ ἀσκῇ ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος, τῶν ἔξω τῶν προμνημονευθεισῶν νήσων διαμενόντων, καί, κατ' ἀκολουθίαν, ἐστρεφόμενων ποιμένους. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἀνεγνώρισεν ἡ κυβέρνησις καὶ εἰς τὸν διάδοχόν του, κατ' αἴτησιν τοῦ Πάπα. Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ Delegati διέμενον καὶ ἐν Ἀθήναις πολλάκις. Τῇ 20 Ἀπριλίου 1853 διὰ Β. Διατάγματος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀνεγνωρίσθη ὁ ἐν Σύρῳ λατῖνος ἐπίσκοπος Ἰωσήφ Ἀλβέρτης «ὡς πεφορτισμένος τὰ ἐπισκοπικὰ καθήκοντα» καὶ εἰς ἐκεῖνα τῆς Ἑλλάδος τὰ μέρη, ἐν οἷς δὲν ὑπῆρχον Λατῖνοι ἐπίσκοποι. Τῇ 31 Μαΐου 1860 ἐψηφίσθη νόμος διατάσων ὅτι «ὁ διὰ τοῦ ἄρθρου κγ' τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 9 Ἰουλίου 1852 ὀριζόμενος τύπος ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ λοιποὺς κληρικοὺς τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας», ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος οὐδέποτε ἐφηροδόθη. Τῇ 6 Μαΐου 1874 ὁ Ἰωάννης Μαραγκὸς ἀνεγνωρίσθη διὰ Β. Διατάγματος Λατῖνος ἐπίσκοπος Τήνου· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τοῦ Πάπα Πίου τοῦ θ' διωρίσθη ἀποστολικὸς Delegatus, δι' ἣν καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ δικαιολογίαν, ἐξεδόθη ἄλλο βασ. διάταγμα, δι' οὗ οὗτος ἀνεγνωρίσθη «ἐπιφορτισμένος τὰ ἐπισκοπικὰ καθήκοντα δι' ἐκεῖνα τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουσι τῆς αὐτῆς δυτικῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπίσκοποι». Ὁ Ἰωάννης Μαραγκὸς μηδενὸς κωλύοντος ἐγκατεστάθη ἅμα τῷ διορισμῷ του ὀριστικῶς ἐν Ἀθήναις, μετὰ πάροδον δὲ ἔτους ὠνομάσθη αὐθαίρετως ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν! Καὶ ἠρνήθη μὲν τὴν συγκατάθεσίν της εἰς τοῦτο ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, δὲν ἐπεχείρησεν ὁμως καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τῆς πρωτευούσης τὸν παρανόμως ἐγκαθιδρυθέντα ἐν Ἀθήναις Ἀντιπρόσωπον τοῦ Πάπα. Τὰ ἐπακολουθήσαντα ἦτο πλέον ἐπόμενον νὰ συμβῶσι: πάντες οἱ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαραγκοῦ περιβληθέντες ἐν Ἑλλάδι τὸν τίτλον τοῦ παπικοῦ ἀπεσταλμένου ἐγκαθιδρύνοντο ὀριστικῶς καὶ μονίμως ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τὴν ιδιότητα «ἀρχιεπισκόπων

Ἀθηνῶν!» Τοῦτο ἔπραξεν ὁ διάδοχος τοῦ Μαραγκοῦ τέως Νάξου ἐπίσκοπος Ζαφῖνος, ὁ τοῦτον διαδεχθεὶς καὶ εἰς Ἀθήνας ἐξαποσταλθεὶς ἄνευ μάλιστα εἰδήσεως καὶ συγκαταθέσεως τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως Δεαγγελης, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ πέρουσι παραιτηθεὶς Γάλλος ἀσομψιονιστῆς Λουδοβίκος Petit Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐδημιουργήθη ἡ ἀνύπαρκτος τέως λατινικὴ «Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν», παρὰ τὰς διεθνεῖς συμβάσεις καὶ παρὰ τοὺς νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἐβράδυνεν ἡ παράνομος αἴτη «Ἀρχιεπισκοπὴ» νὰ δημιουργήσῃ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ παραρτήματά της, ἦτοι τὸ Λεόντειον Λύκειον κτλ. Ταῦτα δὲν γράφομεν ἐκ πνεύματος διωκτικοῦ τῆς παρ' ἡμῖν ἀντιπροσωπείας τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Τὰ σημειοῦμεν ἀπλῶς διὰ νὰ εἰκονίσωμεν τὴν στάσιν τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας κατ' ἀντιβολὴν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν καὶ τὰ λοιπὰ θρησκευόμενα, καί νὰ βοηθήσωμεν τοὺς δυσκολευομένους νὰ διακρίνωσι ποῖα ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ἑλληνικῷ Κράτει ἀπολαύει τσαύτης εὐνοίας, προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως, ὥστε σκανδαλωδῶς δι' αὐτὴν ἐπὶ ὀλοκλήρους δεκαετηρίδας νὰ παρορῶνται καὶ αὐτοὶ οἱ κείμενοι νόμοι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰς τὴν τακτικὴν συνεδρίαν τῆς Δευτέρας. Ἀπεφάσισε δὲ, πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅπως ζητήσῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν διὰ νόμου ἀποκατάστασιν τῆς ἐορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς σχολικῆς ἐορτῆς καὶ τὴν αὔξησιν τῶν ὡρῶν τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν ταῖς Σχολαῖς τῆς μέσης Ἐκπαιδεύσεως. Ὡσαύτως δι' ἐγγράφου πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς, πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ πρὸς πρὸς τὸν Εἰσηγητὴν τῆς πρὸς ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς ἐπανελάβε τὴν κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ὑποβληθεῖσαν πρὸς διείσιν αἴτησιν ὅπως ἐν τῇ Γερουσίᾳ, ἐὰν ἐπικρατήσῃ ὁ θεσμὸς οὗτος, παρακάθηται ἐκάστοτε Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ δύο Ἀρχιερεῖς ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας.

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πρωτосυγγέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν νέον Πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας, ὠμίλησε δὲ μετ' αὐτοῦ, πρὸς τοὺς ἄλλοις, καὶ περὶ τοῦ Ἱεροσολυμιτοῦ ζητήματος.

—Τὸ θεῖον κήρυγμα ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀθῆνης διεξάγεται ἐπιμελῶς ὑπὸ τε τοῦ Σεβ. Μητροπο-

λίτου Ἀρτης κ. Σπυρίδωνος κηρύττοντος ἐκ περιτροπῆς εἰς πάντας τοὺς ναοὺς τῆς πόλεως Ἀρτης καὶ τῶν χωρίων ἐν οἷς εἴτε λειτουργεῖ εἴτε χοροστατεῖ, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἱεροῦλ. Ἀβερκίου Παπαδοπούλου καὶ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς κ' Ἰ. Σαγκριώτου.

—Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀρτης διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀρτης κ. Σπυρίδωνος δὲν ὑπάρχουσι πλέον ὀπαδοὶ τῶν ἐξ Ἀμερικῆς «Χιλιαστῶν», οἵτινες διὰ συστηματικῆς προπαγάνδας ἐνοστειροῦσι πανταχοῦ τὰς ἀντιχριστιανικὰς αὐτῶν θεωρίας.

—Ἐν Πάτραις, ἐκτὸς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν, κηρύττουσι τὸν θεῖον λόγον ὁ Ἱεροκῆρυξ τῆς Μητροπόλεως, ὁ Πρωτοσύγκελλος, ὁ θεολόγος Ἐφημέριος κ. Θωμᾶς Παπαγιαννόπουλος καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς τῶν θεολόγων Καθηγητῶν. Ὁ Πρωτοσύγκελλος διδάσκει ἀπαξ τῆς ἐβδομαΐδος ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ δις ἐν τῷ Ὁρσανοτροφείῳ.

—Ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Δημητριάδος οἱ «Χιλιασταὶ» ἠλαττώθησαν αἰσθητῶς, ἀλλὰ δὲν ἐξηφανίσθησαν. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος παρακολουθῶν τὴν κίνησιν αὐτῶν ἐδέχθη τελευταίως ἱκανοὺς εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν προσελθόντας διὰ τῆς χάριτος ἀγίου Μύρον.

—Μερίμνη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀμβροσίου ἀνεκαινίσθη τελευταίως ἢ παρὰ τὴν κομώπολιν Ἀροτίνην διαλελυμένη Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ ἰδίως τὸ κελλῖον τοῦ ἐν αὐτῇ μονάσαντος ἐθνομάρτυρος Ἀθανασίου Διάκου. Ἐν τῇ ἱστορικῇ ταύτῃ Μονῇ, εὗρισκομένη ἐντὸς πυκνοῦ δάσους ἐξ ἑλατῶν τελεῖται ἐτησίως μεγάλη πανήγυρις κατὰ τὴν 29 Αὐγούστου.

—Ὁ προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Μελετίου ἰδρυθεὶς ἐν Καλάμαις Σύνδεσμος πρὸς προστασίαν τῶν παιδῶν ἀπέδωκεν ἤδη λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Οὐδεὶς μαθητῆς ἐμφανίζεται πλέον εἰς τὰ καφενεῖα καὶ τοὺς κληματογράφους, εἰς τὰ θέατρα ἢ εἰς ἀπόκεντρα μέρη, οὔτε ἀπουσιάζει ἀδικαιολογήτως τῶν μαθημάτων, οὔτε περιφέρεται εἰς τὰς ὁδοὺς πέραν τῆς 8ης μ. μ. ὥρας. Ὁ Σύνδεσμος προστασίας τῶν παιδῶν σκοπεῖ νὰ ἰδρῦσῃ χάριν τῶν μαθητῶν ἀναγνωστήριον μετὰ βιβλιοθήκης. Ἐλαβε δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης πρόνοιαν καὶ περὶ τῶν μικρῶν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, ἰδρύσας Κυριακὰ Σχολεῖα εἰς τοὺς ἑπτὰ ναοὺς τῆς πόλεως τῶν Καλαμῶν. Τοιαῦτα Σχολεῖα ἰδρυσσε καὶ εἰς τὰ χωρία ὅπου ὑπάρχουσιν ἱερεῖς ἱκανοὶ πρὸς διδασκαλίαν. Ὡσαύτως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας ἰδρυσσε καὶ νυκτερινὴν Σχολὴν ἀπόρων παιδῶν, εἰς ἣν φοιτῶσι περὶ τὰ 160 ἀπορα παῖδια, διδασκόμενα καθ' ἑσπέραν ὑπὸ δύο ἱερέων ἀποφοίτων Ἱερατ. Σχολῆς. Πολυλάκις δὲ καὶ αὐτοπροσώπως διδάσκει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, εἰδικὴν πρόνοιαν λαμβάνων καὶ διὰ τοὺς τροφίμους τοῦ ἐν Καλάμαις Κρατικοῦ Ὁρσανοτροφείου. Τὸ Ὑπουργεῖον Πρόνοιας ἐπανειλημμένως ἐξέφρασε πρὸς αὐτὸν τὰς εὐχαριστίας τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν πατρικὴν φροντίδα.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Μελέτιος

συγκαλέσας κατὰ Σεπτέμβριον εἰς Καλάμας πάντας τοὺς ἐφημερίους τῆς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ἐδίδαξεν εἰς αὐτοὺς ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἡμέρας τὰ καθήκοντα αὐτῶν.

—Ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Μητροπόλεως Μεσσηνίας δὲν ὑπάρχουσι πλέον «Χιλιασταὶ» χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ τοῦ Ἱεροκῆρυκος Πολυκάρπου Ἀνδρώνη μετὰ θείου ζήλου ἐργαζομένου.

—Ἡ φιλανθρωπικὴ δρασίς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἐνισχύθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διὰ τῆς προνοίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου συστάσεως δύο μεγάλων θρησκευτικῶν ἄμα καὶ φιλανθρωπικῶν Ἀδελότητων ἐν Θήβαις καὶ ἐν Λεβαδείᾳ ὡς σκοπὸς ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνίπτευξις τῶν μελῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐνίσχυσις τῆς φιλανθρωπίας. Μεγάλως καὶ ἐποφελέστατα εἰργάσθη ἰδίως ἡ «Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Λεβαδέων». Εἰς τὰ μέλη τῶν Ἀδελφότητων καὶ γενικῶς εἰς τὸν λαὸν παρέχουσι τακτικὴν διδασκαλίαν θρησκευτικὴν ἄμα καὶ μορφωτικὴν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης καὶ ὁ ζηλωτὴς Ἱεροκῆρυξ ἀρχιμ. Πολυκάριος Κουτσουπιδῆς.

—Διωρίσθη Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Πειραιεὶ ὁ αἰδεσιμολόγ. κ. Βασίλειος Χούπης Οἰκονόμος καὶ Καθηγητῆς.

—Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐκτιμῶν τὸν ζήλον καὶ τὴν μακρὰν διακονίαν ἐν τῇ σχολῇ τῶν «Φίλων τοῦ Λαοῦ» εἰς τὸ θεῖον κήρυγμα τοῦ ἐφημερίου Ἀγίου Θεοδώρου αἰδ. Γρηγορίου Ἀληφῆρη ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ ὀφρίκιον τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου. Ἐγχειρίσας δὲ ὁ παν. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης τὸ σχετικὸν Γράμμα ἐν ἐπίσημῳ τελετῇ ἀπηύθυνε τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐξάρας τὴν σημασίαν τῆς ἐπιδοράσεως τοῦ ἐφημερίου διὰ τῆς διακονίας τοῦ λόγου.

—Κατὰ τηλεγραφικὰς εἰδήσεις ἐκ Καλαμῶν τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, 2 το. μ., μετ' ἀφαντάστου μεγαλοπρεπείας διεξήχθη ἡ μεγάλη θρησκευτικὴ πανήγυρις τῆς Ὑπαπαντῆς. Πλήθη κόσμου ἀπὸ πρῶις ἐπλυμμήρισαν τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν ἐνῷ οἱ σιδηροδρομικοὶ συρμοὶ μετέφερον χιλιάδας κόσμου ἐξέλων τῶν μεσσηνιακῶν περιφερειῶν μὲ πολύτιμα ἀναθήματα διὰ τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα. Τελεταρχοῦντων τῶν μητροπολιτῶν Μεσσηνίας Μελετίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Ἱεζεκιὴλ ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῶς λειτουργία. Αἱ πλατεῖαι καὶ αἱ ὁδοὶ κατάφοροι κόσμου ἀνέμενον τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνης τῆς πολιούχου. Ἡ στρατιωτικὴ παρατάξις ὑπῆρξε μεγαλοπρεπῆς. Τὴν δεκάτην κωδωνοκρουσίαι καὶ κανονιοβολισμοὶ ἀγγέλλουν τὴν ἔξοδον τῆς εἰκόνης. Ἡ πομπὴ σχηματίζεται συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα. Βραδυποροῦσα εἰσέρχεται εἰς τὴν πλατεῖαν 23 Μαρτίου ἐνθα οἱ μητροπολίται ἀναπέμπουν δέησιν, κάμπουσα εἰτα εἰσέρχεται τὴν λεωφόρον Ἀριστομένους ἐνθα τὸ ὄλον θέαμα μεγαλοπρεπέστατον. Τὴν πομπὴν ἀκολουθοῦν χιλιάδες λαοῦ. Οἱ ἐξῶται τῶν οἰκῶν εἶνε κατάμεστοι κόσμου. Διὰ τῶν ὁδῶν Ταυγέτου καὶ Φάρων ἡ θρησκευτικὴ πομπὴ τὴν μεσημ-

βρίαν ἐπανερχεται εἰς τὸν ναόν, ἐναποτιθεμένης ἐπὶ θρόνον τῆς σεπτῆς εἰκόνας. Τὸ πλῆθος ἀκολούθως ἐκχύνεται εἰς τὴν πόλιν. Ὁ στρατὸς μὲ μουσικὴν παρελαύνει εἰς τὰς πλατείας. Ἡ κίνησις εἰς τὴν πόλιν παρετάθη μέχρι βαθείας νυκτὸς ἐνῶ ἔκτακτοι σιδηροδρομικοὶ συρμοὶ μετέφερον εἰς τὰς ἐστίαις τῶν χιλιάδας προσκυνητῶν ὅλης τῆς Μεσηνίας καὶ Ἀρκαδίας.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, ἑορτῇ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς μητροπόλεως ἐτελέσθη ἡ θεία ἱεραρχία ἐπὶ μνημοσύνη τῶν ἐν μακαρίῳ τῇ λήξει ἰδρυτῶν, εὐεργετῶν, δωρητῶν καὶ καθηγητῶν τοῦ Ἀθηνῆσιν Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου. Τοῦ μνημοσύνου ἐτελετάρχησεν ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, παρήσαν δὲ κατ' αὐτὸ ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ Κοσμητοροὶ τῶν Σχολῶν ἐν ἐπισήμῳ στολῇ, ἡ Σύγκλητος καὶ οἱ Καθηγηταὶ αὐτοῦ, πολλοὶ φοιτηταὶ καὶ ἱκανὸν ἐκκλησίασμα. Μετὰ τὸ μνημόσυνον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τὸν ἐπὶ τῇ πανεπιστημιακῇ ἑορτῇ νενομισμένον λόγον εἶπεν ὁ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδριτῆς κ. Βασίλειος Στεφανίδης, ἀναπτύξας τὰς ἱστορικὰς προϋποθέσεις τῆς ἀκμῆς τοῦ δ' ἰστορικοῦ αἰῶνος. Τὸν λόγον παρεκολούθησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας μετὰ τῆς κυρίας Κουντουριώτου, ὁ ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, πολλοὶ κόσμος τῶν γραμμάτων καὶ οἱ φοιτηταί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Πρὸ τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς (31 Δεκ. 1926) ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας ὑπέβαλεν εἰς τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν παράκλησιν περὶ ἀξήσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ ὀρθοδόξου βουλγαρικοῦ κλήρου καὶ περὶ ἀξήσεως τῆς διὰ τὰς ἱεροτελεστίας ἀμοιβῆς, ἣτις εἶχε καθορισθῆ ἐκ συμφωνίας τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῆς Κυβερνήσεως. Τὴν παράκλησιν ταύτην ἡ Ἱ. Σύνοδος συνάδευσε μετὰ συστάσεως ὅπως αἱ ἐν τῷ μέλλοντι ἐνδεχόμεναι ὑπερβάσαι τῆς ἐν λόγῳ διατιμῆσεως τῶν ἱεροτελεστιῶν τιμωρῶνται οὐχὶ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὡς μέχρι τοῦδε ἐγίνετο, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Ἐπ' ἴσης ἡ Ἱ. Σύνοδος καθήρτισεν ὀριστικῶς τὸν κατάλογον τῶν ὀρθοδόξων ὀνομάτων, τὰ ὅποια ἐφεξῆς δεόν νὰ δίδωνται εἰς τὰ νεογέννητα κατὰ τὸ δάπτισμα. Τοῦτο δὲ ἵνα τεθῆ τέρμα εἰς τὰσιν πολλῶν ὀρθοδόξων βουλγάρων νὰ δίδωσιν εἰς τὰ τέκνα τῶν ἢ εἰς τοὺς ἀναδεκτοὺς τῶν ὀνόματα λαμβανόμενα ἐκ τῆς καθαρώς πολιτικῆς ζήτησεως καὶ μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὰς ὀρθοδόξους ἑορτάς.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπεράτωσε πάντα τὰ προπαρασκευαστικὰ τῆς συγκλήσεως εἰς γενικὴν συνέλευσιν τοῦ ἔθλου βουλγαρικοῦ κλήρου. Ἡ συνέλευσις αὕτη θὰ συγκροτηθῆ ἐν Σοφίᾳ κατὰ τὴν Μεγάλῃν Τεσσαρακοστήν, θὰ ἀσχοληθῆ δὲ περὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ νέου κατα-

στατικοῦ νόμου τῆς Βουλγαρικῆς ὀρθοδόξου Ἐξαρχίας, περὶ τοῦ ζητήματος τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς ἀνατροφῆς τῆς νεολαίας, περὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ νόμου τῆς ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίοις ὑπερασπίσεως, περὶ τῆς χριστιανικῆς ὀργανώσεως τῶν νέων καὶ ἄλλων παρεμφερῶν ζητημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἡ ὀρθόδοξος ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησία περιλαμβάνει πάσας τὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Πολωνικῆς δημοκρατίας ὀρθοδόξους ἐνορίας καὶ πάντας τοὺς ὀρθοδόξους κατοίκους αὐτῆς, ἀριθμεῖ δὲ 5 ἐπαρχίας μετὰ 5 ἐπαρχιακῶν ἱεραρχῶν καὶ 2 βοηθῶν ἐπισκόπων, περὶ τοὺς 1500 ἱερεῖς καὶ περὶ τὰ 5 ἑκατομμύρια ὀρθοδόξων πιστῶν.

Ἐν σχέσει πρὸς ἄλλας ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὀρθοδόξου Οἰκουμενικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τηροῦσα τὸν κανονικὸν αὐτῆς σύνδεσμον πρὸς ἄλλας ὀρθοδόξους Ἀυτοκέφαλους Ἐκκλησίας, εἶναι Ἐκκλησία Ἀυτοκέφαλος, τελείως ἀνεξάρτητος ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει καὶ διοργανώσει αὐτῆς, ἀναγνωρίζουσα μόνον τὴν ἀνωτέραν κανονικὴν ἐξουσίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἐπίσημος ἀνακήρυξις τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας ἐγένετο ἐν Βαρσοβίᾳ τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1925 ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῆς 13 Νοεμβρίου 1924.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιτόπιον κρατικὴν ἐξουσίαν, ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπολαύει τῆς ἐλευθερίας τῆς λατρείας καὶ τῶν θρησκευτικῶν πράξεων ἐπὶ τῇ θάσει τῶν σχετικῶν παραγράφων τοῦ Πολωνικοῦ Συντάγματος. Ἡ σχέσις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς κανονίζεται ὑπὸ τῶν «προσωρινῶν Κανονισμῶν» οἵτινες ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῷ 1922. Σήμερον διεξάγονται συνεννοήσεις ἀφορῶσαι τὴν δημοσίευσιν Καταστατικοῦ, καθορίζοντος τὴν νομικὴν καὶ ὕλικὴν θέσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ Κράτει. Αἱ ὑποθέσεις τῶν σχέσεων τοῦ Κράτους καὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διευθύνονται ὑπὸ τοῦ ὀργάνου τῆς Διευθύνσεως—Τμήματος τῶν Θρησκευμάτων ἀποτελούσης μέρος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ ὀργάνωσις καὶ ἐσωτερικὴ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας βασίζονται ἐπὶ τοῦ Ἐσωτερικοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς Ἀγιοτάτης Συνόδου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας τῷ 1925. Κατὰ τὸ Καταστατικὸν τοῦτο κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Μητροπολίτης (νῦν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Διονύσιος) φέρων τὸν τίτλον «Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας», ὅστις εἶναι συγχρόνως καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας Βαρσοβίας. Ἡ Ἐκκλησία κυβερνᾶται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου καὶ τῆς Ἀγιοτάτης Συνόδου, ἀποτελουμένης ἐκ πάντων τῶν ἐπαρχιακῶν Ἀρχιεπι-

σκόπων και συγκαλουμένης πολλάκις τοῦ ἔτους, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διαιρεῖται εἰς 5 ἐπαρχίας: 1) Βαρσοβίας, με ἔδραν τὴν Βαρσοβίαν, 2) Βολυνίας, με ἔδραν τὴν Κιζεμieniε, διευθυνομένην σήμερον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, 3) Βίλνας με ἔδραν τὴν Βίλναν καὶ Ἀρχιερέα τὸν σεβ. Θεοδόσιον Ἀρχιεπίσκοπον Βίλνας καὶ Λίδας, 4) Πολεσσίας, με ἔδραν τὸ Pinsk καὶ Ἀρχιερέα τὸν σεβ. Ἀλέξανδρον Ἐπίσκοπον Πολεσσίας καὶ Πίνσκ, καὶ 5) Γκρόννο, με ἔδραν τὸ Grodno καὶ Ἀρχιερέα τὸν σεβ. Ἀλέξιον Ἐπίσκοπον Grodno καὶ Νοδογροδέκ. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις συγκαλοῦνται αἱ σύνοδοι τῶν Ἐπισκόπων τῶν ἐποίων μετέχουσιν ἐκ μέρους τῶν Ἐπαρχιακῶν καὶ οἱ Βοηθοὶ ἐπίσκοποι, τῶν ἐποίων σήμερον δύο μόνον ὑπάρχουσιν: ὁ σεβ. Ἀντώνιος Ἐπίσκοπος Lublin, τοποτηρητῆς τῆς Ἐπαρχίας Βαρσοβίας, καὶ ὁ σεβ. Σίμων, ἐπίσκοπος Κιζεμieniε τοποτηρητῆς τῆς Ἐπαρχίας Βολυνίας.

Αἱ ἐπαρχίαι διευθύνονται ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων βοηθηθῶν ὑπὸ συμβουλίων (κονσιστοριῶν) ἅτινα σύγκαιται ἐκ 4 κληρικῶν μελῶν, ἐκλεγμένων ὑπὸ τῆς Ἀγιοτάτης Συνόδου, ἐκ τοῦ Γραμματέως καὶ τινῶν ἰδιωτῶν. Αἱ διοικήσεις διαιροῦνται εἰς διαμερίσματα καὶ ταῦτα εἰς ἐνορίας. Αἱ ἐνορίαὶ ἀριθμοῦνται εἰς 1400 περίπου· οἱ δὲ ναοὶ καὶ τὰ παρεκκλήσια εἰς 2000 περίπου, ἐκ τῶν ὁποίων σήμερον εἶναι κλειστοὶ περὶ τοὺς 400.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας ἀριθμεῖ 16 μοναστήρια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν: 1 ἀνδρῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βαρσοβίας, 2 (ἀνδρῶν) ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βίλνας, 10 ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βολυνίας, ἐξ ὧν 7 ἀνδρῶν καὶ 3 γυναικῶν, καὶ 3 ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Grodno, ἐξ ὧν 2 ἀνδρῶν καὶ 1 γυναικῶν.

Πρωτεῦον μοναστήριον εἶναι ἡ Λαύρα «Uspienskaja Potchajevska» ἐν Βολωνία.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἱεραποστολὴ εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ἱεραποστολῶν, καὶ εἰς τὰς ἐπιτροπὰς τῶν Ἐπαρχιῶν. Οἱ ἱεραπόστολοι: ὀφείλουσι ν' ἀγωνίζωνται κατὰ πρῶτον κατὰ τῆς προπαγάνδας τῶν διαφόρων αἰρετικῶν καὶ τελευταίως ἰδίᾳ κατὰ τῆς προπαγάνδας τῆς Γραικο-κατολικῆς (Ὀυνιτικῆς) Ἐκκλησίας. Ἡ δράσις τῶν Ἱεραποστολῶν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ γενικῶς ὡς ἱκανοποιητικὴ.

Ἡ διὰ τῆς δημοσιογραφίας δράσις διεξάγεται τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἐν Βαρσοβίᾳ Συνοδικοῦ Ὑπογραφείου. Ἡ Ἀγιοτάτη Σύνοδος ἐκδίδει: τὸ ἐπίσημον ὄργανον «Ἀγγελιαφόρος τῆς Ὁρθοδόξου ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίας» εἰς γλῶσσαν Πολωνικὴν καὶ 2 ἑβδομαδιαίας ἑφημερίδας θεολογικῆς καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου εἰς ῥωσικὴν καὶ οὐκρανικὴν γλῶσσαν. Ἐπὶ πλέον τὸ Συνοδικὸν Ὑπογραφεῖον ἐκτυπώνει, κατὰ τὸ δυνατόν, τὰ λειτουργικὰ βιβλία, τὰς κατηχήσεις, τὰς ἱεραποστολικὰς ἀγγελίας κλπ.

Τὰ ἱδρύματα θεολογικῆς ἐκπαιδεύσεως εἶναι: Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Βαρσοβίας ἀριθμοῦσα ἤδη 3 ἑτῶν ζωὴν καὶ ἔχουσα 6 καθηγητὰς καὶ περὶ τοὺς 150 φοιτητὰς. Ὑπάρχει ἴδιον φοιτητικὸν Οἰκοτροφεῖον. Ἡ μέση θεολογικὴ μόρφωσις παρέχεται εἰς 2 ἐννεαταξίους ἱερατικὰς σχολὰς (Σεμινάρια) μετὰ οἰκοτροφείων ἐν Βίλνα καὶ Κιζεμieniε, αἱ ὁποῖαι διδούσιν εἰς τροφίμους τῶν ἰδία διπλώματα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου εἰς πάσας τὰς ἀνωτέρας σχολὰς. Αἱ Σχολαὶ αὗται ἀριθμοῦσι περὶ τοὺς 500 μαθητὰς. Ἡ διδασκαλία γίνεται ἐν μέρει εἰς τὴν ἐπίσημον γλῶσσαν καὶ ἐν μέρει εἰς τὰς γλώσσας τῶν ὀρθοδόξων μειονοτήτων. Ἡ Θεολογ. Σχολὴ καὶ τὰ Σεμινάρια συντηροῦνται ὑπὸ τοῦ Κράτους.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς ὁσίου Σεραφεῖμ (Δομβοῦς) προκηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται εἰς τακτικὴν πλειοψηφικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ὑδραυλικά καταστήματα ἐν Καλάμη τῆς ἐν τῇ Κοινοτήτι Κοκουόρων Ἱερῶς Μονῆς Ὀσίου Σεραφεῖμ ἢ Λομβοῦς συμφώνως με τοὺς ἄρθρ. 208 Συγγραφῆς ἔργων ὑποχρεώσεων ἢς ἀντίγραφα ἔχουσι κατατεθῆ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἡ ἐνοικίασις γενήσεται ἐν Λεβδεῖᾳ τῇ 6 Φεβρουαρίου ἡμέρα Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐπαμ. Ἀνακτασίου, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τοῦ ἀνακληρωτοῦ καὶ ἐνὸς ἐντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἀρξομένη τῇ 9η π. μ. ὥρα καὶ λήξουσα τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται ποσὸν δραχ. 5.000. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ καταθέσωσιν λόγῳ ἐγγυοδοσίας εἰς τὸν ἐνεργοῦντα τὴν δημοπρασίαν Συμβολαιογράφον τὸ 1)10 τῆς πρώτης προσφορᾶς ὡς καὶ διπλασίαν κτηματικὴν ἐγγυοδοσίαν ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι, ὡς ἀπαράδεκτος εἶνε καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσίας. Οἱ ὀφειλῆται τῆς Μονῆς ἢ διὰ δικαιο: αὐτῆς προσερχόμενοι ἐξ οἰκονομικῆς αἰτίας δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ἐν Μονῇ Δομβοῦς τῇ 15 Ἰανουαρίου 1927.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς ὁσίου Σεραφεῖμ (Δομβοῦς) προκηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται εἰς τακτικὴν πλειοψηφικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ οἰκῆματα καὶ ἀποθήκαι τοῦ Σηριποῦ τῆς ἐν τῇ Κοινοτήτι Κοκουόρων Ἱερῶς Μονῆς Ὀσίου Σεραφεῖμ ἢ Δομβοῦς συμφώνως με τοὺς ἄρθρ. 190. Συγγραφῆς ἔργων ὑποχρεώσεων, ἢς ἀντίγραφα ἔχουσι κατατεθῆ ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ Ἐπαμ. Ἀνακτασίου ἐν Λεβδεῖᾳ καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἡ ἐνοικίασις γενήσεται ἐν Λεβδεῖᾳ τῇ 6 Φεβρουαρίου ἡμέρα Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐπαμ. Ἀνακτασίου καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἀρξομένη τῇ 9η 11 π. μ. ὥρα καὶ λήξουσα τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται ποσὸν δραχ. 1000. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ καταθέσωσιν λόγῳ ἐγγυοδοσίας εἰς τὸν ἐνεργοῦντα τὴν δημοπρασίαν Συμβολαιογράφον τὸ 1)10 τῆς πρώτης προσφορᾶς ὡς καὶ διπλασίαν κτηματικὴν ἐγγυοδοσίαν ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι, ὡς ἀπαράδεκτος εἶνε πᾶσα καὶ δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσίας. Οἱ ὀφειλῆται τῆς Μονῆς ἢ διὰ δικαιο: αὐτῆς προσερχόμενοι ἐξ οἰκονομικῆς αἰτίας δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ἐν Μονῇ Δομβοῦς τῇ 15 Ἰανουαρίου 1927.